

Doprovodnými jevy jsou otok, zčervenání, bolesti (okostice se natahuje) a nadměrná produkce krevních buněk. Ke zhoršení dochází v klidu a v noci. Zajde-li si jedinec v této fázi k lékaři a ten ho pošle na nějaké to „kolečko“, je velice pravděpodobné, že se dozví, že má rakovinu kostí, popřípadě leukémii.

Připomínám: Biologickým smyslem bolestí je přinutit nás ke klidu, aby mohla být „oprava“ provedena řádně!

ad 3) Vyrážka, ekzém, neurodermitida (atopický ekzém), bazaliom, ...

Kůže je takový **prostředník** – spojuje nás s vnějším světem a zároveň nás před ním chrání.

Za obtížemi vyjmenovanými v nadpisu – kdy je postižena svrchní část kůže, pokožka – proto musíme vždycky hledat **biologický KONFLIKT Z ODLOUČENÍ**, tedy konflikt s obsahem „**chtít kontakt / nechtít kontakt (s nějakou jinou kůží)**“.

U **konfliktu s obsahem „CHTÍT kontakt“** jde o to, že **jsme kontakt k nějaké nám blízké duši** (i zvířeti) **nečekaně ztratili**. Tento kontakt byl náhle přerušen a my tím trpíme. Emocionálním obsahem může být rovněž pocit, že nás někdo nechal „ve štychu“.

V takovýchto případech jsou vždy **postiženy vnitřní části povrchu těla** – břicho, hrud', vnitřní části paží a nohou.

Vnitřkem objímáme, tiskneme se k lidem / zvířatům, které máme rádi.

Jedná-li se o **konflikt s obsahem „NECHTÍT kontakt“** – dramatické prožitky, kdy **je nám někdo blíž, než je nám milé** –, odnesou to zase **vnější části**: záda, hýždě, vnější části paží a nohou, vnější části zápěstí a lokte, zadní části kolen... A je to naprosto logické.

Těmito částmi těla (např. pěstí, loktem) od sebe ty, které nechceme mít ve své bezprostřední blízkosti, odstrkujeme, bráníme se jim.

Postihne-li ekzém hlavu nebo obličej, bývá za tím většinou vzhled. Častou příčinou u dětí je pak nedostatečné hlazení, po kterém dítě ve skrytu duše moc touží.

Co se s kůží děje?

V 1. fázi dochází k úbytku kožních buněk, čehož si většinou nevšimneme. Pokud bychom ale konkrétní místo zkoumali detailněji, bylo by na dotek sušší, hrubší (nahmatali bychom miniaturní vrídky), bledší a studenější (důvodem je horší prokrvenost).

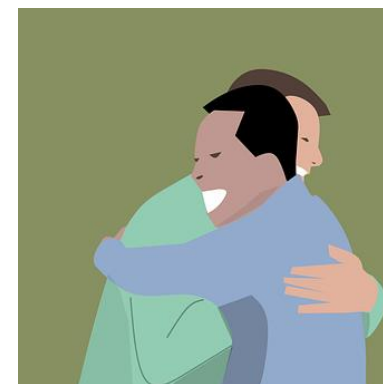
Proč k tomu dochází?

Cílem je **omezení citlivosti**. Právě takto může být buď chybějící kontakt, či kontakt, který si nepřejeme, na přechodnou dobu snáz zapomenut.

U konfliktu s obsahem „chtít kontakt“ si to můžete představit následovně: Někoho pevně objímáte, těla se dotýkají, vaše kůže jakoby prorůstá do kůže druhé osoby... Zničehonic vás někdo od ní násilím odtrhne. Protože jste se s kůží druhého již propojeni, přicházíte tak i o část své vlastní pokožky.

Když je konflikt zpracován, přehoupne se „zvláštní program“ do své **2. fáze**.

Tehdy už **jsou změny viditelné i pouhým okem**: Kůže se zapálila, zčervenala, zduřila a svědí. Eventuelně můžeme pociťovat palčivou bolest. Prostě **ekzém** jak vyšitý!

Ve skutečnosti je ale všechno na dobré cestě – kůže se „opravuje“, její **svrchní část (pokožka) se obnovuje!**

(Možné projevy epi-krize zde představují pocity chladu, třesavka, bolesti, krátké výpadky vědomí.)

U konfliktů z odloučení, resp. konfliktů s obsahem „chtít / nechtít kontakt“ **je nutné** pokaždé **zohlednit to, jaká strana je postižena**. Zda je to strana pro matku / dítě, či strana partnerská.

! Jednat se zde může také „jen“ o lokální konflikt! V takovém případě pátráme po tom, co nepříjemného či konfliktního se na postiženém místě odehrálo (např. facka). Na vině ovšem mohou být i nepohodlné, malé, příliš úzké boty nebo nenáviděné oblečení (časté u dětí!) či dokonce příliš horké počasí...